Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

N:o 2 | Helsingissä helmikuun 28 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

Mikä on kansallinen vallankumous?

Kansallisen asian ajajia Suomessa on paljon, mutta siitä huolimatta kansallinen asia ei ota edistyäkseen. Tämä ei johdu vain tunnetuista poliittisista seikoista — nykyisestä epäkansallisesta järjestelmästä, joka miltei diktatuurin tavoin pitää yhteiskuntamme kahleissa — vaan siitä loppumattomasta hapuilusta ja hämäryydestä, mikä kansallisiksi itseään nimittävissä piireissä on vallalla jo kysymyksen ollessa eräistä kansallisen aatemaailman peruskäsitteistä. Koetamme tässä lyhyesti hahmoitella oman käsityksemme siitä, mitä esimerkiksi kansallisella vallankumouksella on tarkoitettava.

Kansallivaltion luominen sanan varsinaisessa merkityksessä ei voi tapahtua muuta kuin *valistuksen* ja *vakaumuksen* tietä. Ellei niin olisi merkitsisi sana "vallankumous" jotakin vallan muuta kuin mitä me tuohon sanaan sisällytämme. Se merkitsisi pyrkimystä valtaan diktatuuriin hävittämällä, lyömällä rikki kaikki se mikä on esteenä päämäärän saavuttamiseksi. Epäilemättä saattaa elimellinen kansallisvaltio, johon me pyrimme, ulkonaisesti katsoen muistuttaa sitä diktatuuria, mikä esim. Venäjällä on vallalla. Sisäisesti juutalaismarxilaisella diktatuurilla ja elimelliskansallisella "diktatuurilla" ei kuitenkaan ole mitään yhteistä. Ne ovat toistensa jyrkkiä vastakohtia.

Punaisessa diktatuurissa kansanvapaus hävitetään olemattomiin. Kansa pakoitetaan orjana palvelemaan marxilaisjuutalaista järjestelmää eli niinkuin Roomaan hiljan paennut neuvostovenäläinen diplomaatti todistaa: "Bolshevismi on Venäjän maaseudulle tuonut pahimman orjuuden, mitä historia tuntee. Kolhooseissa vallitsee ruoskan terrori ja pakkotyö, ja valtio vie maan kaiken tuoton, jättäen ihmiset puutteeseen. Vanhan kapitalismin tilalle on noussut uusi "porvaristo", ja tämä on sataprosenttisesti juutalainen. Kaikki suuret yritykset, tehtaat, työmaat, sotateollisuus, rautatiet, suuret ja pienet liikkeet ovat juutalaisten vallassa. Työläisten elämä on kurjaa, ravinto ja vaatteet ylivoimaisen kalliit. Bolsheviikit uskottelevat, että Neuvostola on demokratian maailma, vaikkei mitään vapautta ole, ei politiikan, ei tieteen eikä tekniikan alalla." Sattuvammin ei punaista diktatuuria voisi kuvailla.

Aivan toinen on asian laita kansallisvaltioon nähden, jossa kansa "pakoitetaan" palvelemaan — itseään! Kansan vapautta rajoitetaan vain mikäli se yksilöiden ja kokonaisuuden menestyksen kannalta on välttämätöntä. Kuta kypsyneempi kansa, sitä vähemmän se kaipaa sellaista "vapautta", mikä on viimeisten päivien "demokraattiselle" järjestelmälle ominainen: yksilöt ja yksilöryhmät (puolueet ja "sisärenkaat") pyrkivät tallaamaan toisensa maahan tehostaessaan omia itsekkäitä etujaan, mistä myöskin kokonaisuuden etu, koko kansan menestys ja hyvinvointi kärsii. Jos tällaista menoa saa liian kauan kestää joudutaankin itse asiassa punaisen diktatuurin kynnykselle.

Kun puoluejärjestelmän kannattajat säikähtävät puhetta kansallisesta vallankumouksesta ja siitä johtuvasta "diktatuurista" johtuu se tavallisimmin oman aseman ja "korkeiden ihanteiden" menettämisen pelosta. Se on inhimillistä. Mutta kun Suomen työläiset, talonpojat ja laaja keskisääty säpsähtää nimitystä "diktatuuri" täytyy sanoa, että kysymyksessä on kohtalokas väärinkäsitys, joka ajan mittaan voi käydä koko kansallemme tuhoisaksi. Sen väärinkäsityksen avulla ja sitä yhä uudestaan ja uudestaan tehostamalla (tämähän on nykyisen puoluelehdistön päätehtäviä) voidaan kansamme vielä pitkiksi ajoiksi kytkeä paholaisen talutusnuoraan — itsenäisenä, mutta ei kuitenkaan itsenäisenä kansana — ja lopulta virittää sellainen hirttonuora, johon kansamme lähtyy.

Vallankumous, joka tähtää suomalaisen kansallisvaltion luomiseen, lähtee siitä edellytyksestä, että vallankumouksen toimeenpaneminen ja toteuttaminen on mahdottomuus, ellei uusi yhteiskunta, kansallisvaltioaate jo ole tullut *kansan henkiseksi omaisuudeksi*. Kansan on henkisesti omaksuttava uusi ajatusmaailma, ennenkuin siirtyminen vanhasta uuteen voi tapahtua. Kansan on siirryttävä itsekkäästä liberalistisesta ja materialistisesta ajattelusta elimelliseen kansalliseen ajatteluun. Puhuessamme kansasta, emme oleta, että jokainen Suomen mies ja nainen olisi perillä tulevan yhteiskunta- ja valtiorakennelman yksityiskohdista, että jokainen kykenisi arvostelemaan minkälaiseksi esimerkiksi pankkien ja osuusliikkeitten asema muodostuisi uudessa yhteiskunnassa. Se olisi mahdottomuus jo siitä yksinkertaisesta syystä, ettei kukaan yksilö voi sitä etukäteen yksityiskohdin arvostella. Se henkinen asenne tai aatteellinen näkemys, mitä nimitämme elimelliseksi maailmankatsomukseksi, luo tarpeelliset toimintamuodot. Pääasia, että atteet, periaatteet ovat selviä, jotta kansakunnan kaikista piireistä kokoonpantu laaja kannattajoukko saataisiin niitä tukemaan. Vasta siten voidaan ajatella uuden rakennelman syntyvän.

Ratkaisevaa ei ole tällöin ainoastaan se, että aatteet ovat oikeita ja että niihin uskotaan. Luottamus johtoon, niihin *miehiin*, jotka ottavat kantaakseen vastuun kansallisesta uudistusliikkeestä ja uuden elimillisen yhteiskunnan luomisesta, on yhtä olennainen asia. Sellainen luottamussuhde ei voi syntyä kuin pitkäaikaisen kosketuksen nojalla. Meidän ei tässäkään suhteessa tarvitse ajatella ulkomaisia esikuvia. Kansallisen vallankumouksen perusolemukseen kuuluu, että se tapahtuu kansallisella pohjalla, siis tässä tapauksessa suomalaisen ajattelun ja suomalaisten esikuvien pohjalla.

Uuden yhteiskunnan luomista voidaan verrata taideteoksen luomiseen. Taiteilija hahmoittelee mielessään taideteoksensa, ennenkuin hän ryhtyy sitä varsinaisesti luomaan. Luomishetkellä hän ei ehkä vielä itsekään tajua muuta kuin taideteoksen ääriviivat. Yksityiskohdat seuraavat sitten ikäänkuin itsestään. Mutta herää sitten vielä kysymys, tuleeko tuosta taideteoksesta kansan omaisuus, omaksuuko kansa sen henkisesti, pääseekö se elävöittämään ja rikastuttamaan kansan elämää. Sama on uuden yhteiskunnan luomisen laita, vain sillä eroituksella, että uuden yhteiskunnan luominen vaatii niin äärettömän paljon enemmän. *Sen hahmoittelijan ja toteuttajan vastuu on mittaamaton.* Tehtävän valtavuuteen nähden ei ole välttämätöntä, että hahmoittelija aluksi näkee muuta kuin uuden rakennelman ääriviivat. Ammattimiesten tehtävä on täydentää sitä "detaljipiirustuksilla". Kun uuden yhteiskunnan "pohjapiirustus" on saatu valmiiksi herää vielä kysymys, tuleeko kansa tunnustamaan sen omakseen. Vasta kun se on muuttunut kansakunnan henkiseksi omaisuudeksi, sen lihaksi ja vereksi, on kansallisvaltio konkreettinen tosiasia.

Näiden asioiden yhteydessä on usein viitattu siihen, ettei kansallinen vallankumous voi tapahtua ilman henkistä virikettä, ilman aatteellista sysäystä. Epäilemättä niin onkin. Pelkällä saarnaamisella ei kansallista uudistusliikettä synny yhtä vähän kuin ulkonaisella pakollakaan. Sillä suurin vallankumous on se, mikä syntyy ihmisten sydämissä. Kaikki puhe kansallisesta vallankumouksesta tai kansallisesta uudistusliikkeestä, mikä loppujen lopuksi on yksi ja sama asia, on tuomittu haihtumaan ilmaan niin kauan kuin siihen ei yhdisty se syvä henkisten ja siveellisten voimien kirvoitus, mikä on vallan muuta kuin se isänmaallisten korulauseiden sanahelinä ja "valkoisen mielialan" purkaus, mitä olemme viime vuosina saaneet niin runsaasti kuulla ja kokea.

Meidän aikamme suurin tehtävä — tahtoisin nimittää sitä Messiastehtäväksi — on kansallisuusaatteen yhdistäminen sosialismiin. Tämän tehtävän onnistuminen tai epäonnistuminen — se merkitsee eurooppalaisen kulttuurin säilymistä tai sen häviämistä historian näyttämöltä. Myöskin meidän on kohdaltamme ratkaistava, laskettaanko elämän arvo tästä lähin vain punnissa ja dollareissa, vai onko se aika koittanut, jolloin uudestisyntynyt kansallisuusaate yhdistyneenä elimelliseen sosialismiin synnyttää sen sisällisen vallankumouksen, joka on uuden yhteiskunnan syntymisen ehto.

H-m-s.

Vahdinvaihto Edenin yrttitarhassa.

Eden, Litvinoff ja Kansainliitto ovat viime vuosina muodostaneet kolmivaljakon. Eden on kannattanut Kansainliittoa, Litvinoff on kannattanut Kansainliittoa ja Kansainliitto on kannattanut Edeniä ja Litvinoffia. Tätä kolmivaljakkoa on yhdistänyt pyrkimys "kollektiiviseen turvallisuuteen". Nimityksen lienee keksinyt Litvinoff, jonka esikuvana sanotaan olleen bolshevistisen kolhoosin: "turvallisuutta" ohjataan ylhäältäpäin — kolhoosin läheisyyteen kukkulalle sijoitetun kuularuiskun avulla. Kun "turvallisuus" on vaarassa räiskytetään vähän tuosta "kollektiivisesta". Oletetaan rauhan siten palautuvan. Tätä ihannetta ei kuitenkaan voitu toteuttaa Italiaan nähden muuta kuin n.s. taloudellisten pakotteiden muodossa, mikä osoittautuikin täysin tehottomaksi keinoksi saattaen koko "kollektiivisen turvallisuuden naurunalaiseksi. Mutta siitä huolimatta on tuo kolmivaljakko jatkanut raviaan kollektiivisen epävarmuuden merkeissä.

Kun mr Anthony Eden, Englannin ulkoministeri, nyt on jättänyt paikkansa, kysytään, mitä Litvinoff ja Kansainliitto nyt tekevät jouduttuaan yksin harhailemaan Edenin puutarhassa.

Kuka oli mr Eden ja kuka oli hänet paikoilleen asettanut? Ehkäpä sen seikan selvittäminen olisi

omiaan vähän valaisemaan tilannetta.

Suomen Sosialidemokraatti on kiiruhtanut selittämään, että "Chamberlainin kanta edustaa vallassaolevan ylimyksellisen oikeiston ja siihen liittyvän rahapääoman miesten kantaa". "Edenin kantaa on sen sijaan pidettävä yleisemmän englantilaisen mielipiteen tulkkina".

Jouduin muutamia vuosia sitten keskustelemaan erään tunnetun ulkomaalaisen rahamiehen kanssa. Hän kertoi laajoista liikeyrityksistään muissa maissa ja mainitsi m.m. "järjestäneensä sihteerinsä ministeriksi" erään vieraan valtion pääkaupunkiin, jossa hänellä oli suuria pääomasijoituksia.

Mainio esimerkki! Suuri yleisö kuvittelee, että "kansan tahto" se on, joka määrää kuka milloinkin "ministeriksi järjestetään". Entä mr Anthony Eden: oliko hän todellakin "yleisemmän englantilaisen mielipiteen tulkki"? Ei suinkaan, sillä Englannin politiikasta ei määrää "kansan tahto", vaan Lontoon Cityn (maailman suurimman lainapääomakeskuksen) "vapaaherrat", joista useilla on epäilyttävän koukero nenä. On voitu selvillä numeroilla osoittaa, että noiden rahapiirien ajama etupolitiikka on kansan eduille suorastaan vastakkainen. City-finanssin päätehtävänä on ollut *valtamerentakaisten maiden teollistamisen rahoitus*. Voidakseen suorittaa korot ja kuoletukset lainoilleen täytyy lainanottajien *myydä* takaisin m.m. itse Englantiin sellaiset valmiit tuotteensa, jotka k.o. valtamerentakaiset maat olivat ennen *ostaneet* Englannista, raaka-aineita vastaan. Tämä myynti tapahtuu usein pakostakin polkuhintoihin, mikä on mahdollista, koska alkuasukkaiden elintaso noissa kaukaisissa maissa on niin alhainen, että palkatkin sen mukaan pidetään minimirajassa. Tällä tavalla *proletarisoituvat* sekä Englannin että noiden maiden laajat väestökerrokset. Vain City-finanssi rikastuu koronkiskonnallaan määräten lopulta myöskin politiikan kulun. Samalla kypsyy myöskin maaperä bolshevistiselle vallankumoukselle ja "kollektiiviselle turvallisuudelle".

Anthony Eden ei ole suinkaan ollut "yleisemmän englantilaisen mielipiteen", vaan *Rotschildtien*, Cityn rahasuurvaltiaitten tulkki. Hänet oli järjestetty hoitamaan Englannin ulkopolitiikkaa *kansainvälisen lainapääoman etujen vaatimusten mukaisesti*, mitä ohjettaan hän onkin uskollisesti koettanut noudattaa.

Lainapääoman kansainvälisen hämähäkinverkon vaikutusvaltaa *vastaan* taistelevat eri maiden kansallismieliset piirit — itse Englannissakin, mutta ennenkaikkea ovat tuota taistelua johtamassa uusi Saksa ja uusi Italia. Nämä maat ovat nyt niin voimistuneet, etteivät kaikki Englannin poliitikot enää katso voivansa tanssia aivan vain City-finanssin pillien mukaan, vaan katsovat välttämättömäksi ajatella jo kohtuullisien suhteiden luomista näihin uusiin maihin. Eivät enää uskalla virittää jousta enemmän — te voisi katketa! Tämä on nähtävästi ollut Chamberlainin kanta, johon viittaa erikoisesti se seikka, että saksanystävällinen lordi Halifax on

Ns. "rauhanystävät" — lastenmurhanystäviä!?

N.s. "rauhanystävät" ovat julkisuudessa vaatineet, ettei väestösuojeluopetusta annettaisi kouluissamme.

"Rauhanystävät" voivat kyllä pitää melua, mutta he eivät voi *taata*, ettei meitä vastaan hyökätä. Jos joudumme myrkkykaasuhyökkäyksen kohteeksi, niin pitäisikö meidän lapsemme silloin mieluummin kuolla hirvittävissä tuskissa, kuin voida pelastua ja pelastaa toisiakin? Onko tuo "rauhanystävyyttä"? Ei — se on suoraan sanoen *lastenmurhaa!*

Ryhtykäämme kaiken järjen nimessä tästälähin nimittämään "rauhanystäviä" juuri *lastenmurhanystäviksi*. Parempaa nimeä he eivät ansaitse.

On mahdotonta uskoa muuta kuin, että tuossa lastenmurhaystävien edesottamuksessa piilee vilppi, nimittäin pyrkimys myötävaikuttaa punaisen terrorin menestymiseen mailläkin. Toivomme, että heidän joukossaan on kuitenkin sellaisiakin petettyjä raukkoja, jotka eivät ymmärrä, kenen asioilla he kulkevat. Mutta tuollainen herkkäuskoisuus, vaikka ehkä sinänsä vilpitön, on sittenkin samalla törkeä rikos. Henkilö, joka ryhtyy toimimaan lääkärinä, vaikka hän ei tunne lääkärin ammattia, on rikollinen. Henkilö, joka ei tunne ihmisluonnetta eikä maailman nykyistä todellista tilannetta ja sittenkin yrittää ryhtyä ohjaamaan ihmisten mielipiteitä, on yhtä rikollinen.

Nuo samat lastenmurhanystävät puhuvat komeasti "demokratiasta" ja "Kansainliitosta", vaikka heillä ei ole aavistustakaan siitä, mikä demokratia on ja mikä kansainliitto on. Kokemus on osoittanut, ettei kansainliitto suinkaan ole mikään rauhaa edistävä ihannelaitos, vaan päinvastoin muutamien suurvaltojen ja kansainvälisten rahajuutalaisten valtapyyteiden Potemkinin kulissi.

Ei ole kultaa kaikki, mikä kiiltää: Neuvostoliiton, kansainliiton ja rahajuutalaisten politiikan muka

---

nimitetty Edenin seuraajaksi. Edenille taas ei yksinkertaisesti sopinut olla myötävaikuttamassa City-finanssin kuorman ojaan ajamisessa — sentähden hänen täytyi luopua toimestaan.

Edenin eroaminen on jonkun verran "tavallista" ulkoministerin vaihtoa tärkeämpi tapaus, koska se niin läheisesti koskee koko sitä valtataistelua, mitä nyt käydään koko maailmassa vanhan ja uuden suunnan — kansallisten piirien ja kansainvälisen lainapääoman välillä. Ja Edenin eroamista on pidettävä selvänä sen suunnan voittona, jolle kansojen *laajojen piirien hyvinvointi* on tärkeämpi kuin rahapääomien paisuminen muutamien finanssivaltiaiden holveissa.

Siis loppujen lopuksi "kollektiivinen turvallisuus" on sittenkin saanut pienen kolauksen ja Edenin yrttitarhan kolmivaljakko pahanlaisen aukon.

"rauhaa edistävien" korulauseiden takana häämöittää todellisuudessa pyrkimys houkutella vain *muutamia* kansoja aseistariisuutumiseen, saattaakseen ne siten toisien, lujasti asestettujen valtojen armoille. Saa joskus lastenmurhaystävien taholta kuulla niinkin hullunkurisen ajatuksen, ettei muka asestettu kansa "kehtaisi" lähteä valloittamaan sellaisen kansan alueita, joka on vapaaehtoisesti riisunut aseensa eikä siis kykene puolustautumaan! Siitä voimme kertoa seuraavan todellisuutta kuvaavan hauskan jutun. Kerran olivat venäläiset kasakat tunkeutuneet Itävaltaan. Joukko kasakoita oli juuri tullut eräässeen vanhaan kartanoon, jossa he rikkoivat peilejä ja ikkunoita, löivät huonekalut rikki, joivat viinikellarin tyhjäksi j.n.e. Ilmestyi suureen saliin itse kartanon omistaja — tietysti aseettomana! Hän kääntyi kasakkapäällikön puoleen ja sanoi: "Arvoisa Herra kasakka! Ettekö ymmärrä, ettei teidän menettelytapanne kestä arvostelua? Teidän pitäisi todellakin hävetä! Nuo ikkunat ja huonekalut ovat melko kalliita! Suvaitsettehan, että minä lähetän teille laskun niistä? Saisinkohan ehkä kysyä mikä on teidän osoitteenne, että voisin teille tuon laskun lähettää"? — Tietysti kasakat vain nauroivat hänelle ja jatkoivat hävitystä entistä raivokkaammin.

"Demokratia" merkitsee "kansanvaltaa", s.o. tilannetta, jossa kansaa hallitaan kansan tahdon mukaisesti eikä kansan tahdon vastaisesti. Tässä oikeassa mielessä "demokratia" tietysti on hyvä; siitä ei rehellisten ja oikeamielisten ihmisten joukossa voida olla eri mieltä. Mutta nyt on tullut muodiksi käsittää "demokratia"-sana siten, että muka jokaisella pässinpäällä pitäisi olla yhtä paljon sanomista ja valtaa kuin pätevillä aineksilla *kaikissa* kysymyksissä — sellaisissakin, josta asianomainen ei ymmärrä yhtään mitään. Tämä ei ole mitään muuta kuin *ala-arvoisten ainesten kateudentunnetta* ja sen liehittelyä. He toivovat "demokratian" avulla saavuttavansa sellaisen aseman ja "tärkeyden", jota he eivät pysty omalla pätevyydellään, luovalla järjellään ja rohkeudellaan itselleen hankkimaan.

Tämä on helposti todettavissa tarkastaessamme valhe-demokraattisten maiden johtavien poliitikkojen henkilöllisyyttä ja toimintaa: korruptio, osallistuminen kaikenmoisiin monopooleihin j.n.e. on silmiinpistävin piirre.

Iskusanoilla y.m. tempuilla koetetaan saada ilmaiseksi se, mitä toiset ovat tarmolla, uhrauksilla, rohkeudella ja ahkeruudella saavuttaneet. Jos sellaisen väärennetyn "demokratian" opetukseen ryhdyttäisiin kouluissamme, merkitsisi se kansamme johtamista kohti varmaa perikatoa, kohti kulttuurin ja edistyksen tuhoa.

Joku kavala juutalainen on keksinyt sanonnan, että muka huolehtiminen maanpuolustuksesta synnyttää "sotilaallisen hengen", joka vuorostaan muka synnyttää sodan. Yhtä hyvin voisimme sanoa, että esimerkiksi lääketiedettä olisi vastustettava, koska siinä on kysymys taudeista ja että siis lääkäreitä kouluttamalla aiheutettaisiin tauteja tai siten synnytettäisiin "sairaaloista henkeä", joka vuorostaan johtaa sairauksiin! Ja pelastusvyöt pitäisi laivoistamme poistaa, koska ne ovat omiaan "johtamaan ajatukset" hukkumiseen!

Lastenmurhaystävien kirjoituksissa esitetään asiat sillä tavalla, ikäänkuin vain he itse olisivat "rauhan ystäviä", jota vastoin toisin ajattelevat kuvataan "sodan harrastajiksi". Vaikka ei asiaa tuotaisikaan välittömästi ilmi, tarkoitetaan tällöin varsinkin niitä maita ja piirejä, jotka eivät hyväksy nykyistä valhe-demokratiaa, ja joiden olemassaolo siis on tämän valhe-demokratian tukipylväiden valta-asemalle vaarallinen. Nämä piirit olisivat siis valheen ja panettelun aseilla kukistettavat. Mutta — tuollainen toisten syyttäminen "militarismista" — sehän *myöskin* johtaa ihmisten ajatukset sotaan, ja ainakin samassa määrässä kuin jos koululaisille opetettaisiin kaasusuojelua, mikä kuitenkin on vain *suojelua!* Lastenmurhanystävät *tekevät siis itsensä syypäiksi juuri siihen samaan "ajatusten myrkyttämiseen"*, josta he syyttävät toisia! Mihin jää sitten johdonmukaisuus? Pyrkivätkö he edes sellaiseen, vai onko koko heidän hommansa vain salattua propagandaa hampaisiin saakka aseistetun Neuvostoliiton hyväksi?

Lastenmurhanystävien pitäisi ymmärtää, että ne synkät voimat ihmisten sieluissa, jotka johtavat sotaan, ovat vaistoja, joita eivät muutamien heikkojen haaveilijoiden korulauseet jaksa pysäyttää. Siihen tarvitaan vahvempihenkisten ihmisystävien lujemmat otteet. Siihen tarvitaan ennen kaikkea *kuria*, jota vahvat ja jalot ihmiset rakastavat silloinkin kun se kohdistuu itseensä heihin, mutta jota heikot, laiskurit ja korulauseiden punojat vihaavat, koska se asettaa heille vaatimuksia, joita he eivät pysty täyttämään. Siihen tarvitaan myöskin kovaa työtä ja työn tulosten oikeudenmukaista jakamista, sillä ihmiset eivät ole tappeluun taipuvaisia silloin kun he voivat hyvin ja ovat tyytyväisiä. Siihen tarvitaan valistusta, mutta niinkuin kouluista tiedämme, valistustakaan ei saada aikaan ilman *kuria*. On muistettava, ettei "kurilla" ole ymmärrettävä pääasiassa "rangaistuksia", vaan itsekuria, *määrätyn hengen viljelemistä*. Rangaistuksiakaan vailla ei voida kokonaan olla, sillä on olemassa paljon sellaisia aineksia, jotka eivät muuten taivu noudattamaan yleistä järjestystä ja hyviä tapoja — kaikista vähimmin kauniiden puheiden vaikutuksesta.

"Laiskuus on kaiken pahan alku", sanoo vanha, hyvä sananlasku. *Laiskuus merkitsee, että ihminen haluaa saada jotakin ilman että hänen tarvitsisi nähdä vastaavaa vaivaa.* Juuri tästä mielialasta johtuu tuo laajalle levinnyt taipumus

Sven Hedin ja Ruotsin ulkopoliittinen orientoimiskysymys

Sillä välin kuin Ruotsi yhä lujemmin kietoutuu emigranttijuutalaisuuden lonkeroihin kotimaan juutalaisen "kulttuuri"-rintaman tukemana, siellä silloin tällöin kuitenkin kuuluu myöskin "huutavan ääni korvesta". Äskettäin on Sven Hedin pitänyt Lundissa esitelmän, jossa hän opiskelevalle nuorisolle on koettanut selvittää, ettei ruotsalaisten todellinen vihollinen ole etelässä, vaan idässä. Ja hän kysyy, onko kansakunta valmis uhraamaan jotakin kansallisen olemassaolonsa hyväksi. Aftonbladet huomauttaa tähän, ettei tällä hetkellä ole otollista lausua julki tätä yksinkertaista totuutta ja lisää, että Ruotsin kansalta puuttuu luonnollinen vaisto tajuta oikea orientoituminen. Tämähän ei muuten ole ihmeellistäkään, kun suurin osa Ruotsin sanomalehdistöstä johtaa suurta yleisöä harhaan, jonka siitä syystä vähitellen täytyy pakostakin tulla väärin orientoiduksi ja neuvottomaksi. Sanomalehdethän itse asiassa keittävät kokoon etelästäpäin uhkaavan vaaran ja saattavat yleisön tämän saman pakkomielteen valtaan.

Huonomaineinen marxilaisjohtaja Allan Vougt taputti sanomalehdessään "Arbetet" Malmössä käsiään vapaamuurariveli Yöntilälle tämän kansainliitossa esiintymisen johdosta ja äänesti kiinteätä liittymistä Neuvosto-Venäjään. Samaan aikaan professori Segerstedt, joka on juutalaisnaisen lumoissa, pauhaa Saksaa vastaan niin häpeämättömällä tavalla, että Saksan lähetystönkin on ollut pakko esittää sen johdosta vastalause. Ja filmeissä ja teattereissa kiihotetaan sen minkä ehdittään ruotsalaisia tuota etelässä asuvaa kansakuntaa vastaan. Karolinisessa laitoksessa istuvat juutalaiset enemmistönä ja asettavat juutalaisen toisensa jälkeen sellaisiin asemiin, joihin olisi tarjolla hyvin ammattitaitoisia ja ansioituneita voimia ruotsalaisten omasta keskuudestakin. Kun katukirjailija, juutalainen Friedrich Wolff — sama, joka on kirjoittanut myöskin "Syankalium"-nimisen näytelmän — saa Tukholmassa Blanche-teatterissa parrasvaloon näytelmänsä, jonka nimi on "Professori Mamlock", jossa hyökätään kansallisen Saksan kimppuun, niin "Socialdemokraten"-lehdessä ylistetään tätä kappaletta "kulttuuriurotyöksi". Aftonbladet tekee tämän johdosta sen oikean huomautuksen, että "Sven Hedinin tarvitsee kyllä pitää monta puhetta, ennenkuin käsitteet selviävät". Kunnes nämä käsitteet selviävät, niin Suomella on kyllä kaikki syy olla "skandinaavisen orientoitumisen" suhteen varuillaan.

Juutalaisvastaisesta näkökulmasta.

Tämän otsikon alapuolella tulemme säännöllisesti, mikäli mahdollista, tämän lehden joka numerossa julkaisemaan katsauksia juutalaisten ja heidän käytyriensä toimenpiteistä eri maissa. Juutalaisuusilmiöillä, kuten Siniristin numerosta 12/37 käy selville, me emme käsitä ainoastaan peikästään juutalaisten edesottamuksia, vaan myöskin kaikkia juutalaisen tai juutalaistuneen hengen hallitsemia ja johtamia kansainvälisiä liikkeitä, kuten vapaamuurariutta, marxilaisuutta, kommunismia, bolshevismia, rotarismia, "ihmisoikeuksien liittolaisuutta", kansainvälisiä rauhanliikkeitä, oxfordilaista ja ekumeenista kansainvälistä farisealaisuutta jne. Vaikka näiden katsausten sisältö siis käsittelee juutalaisuusilmiöitä, ne ovat kuitenkin luonteeltaan juutalaisvastaisia, sillä juutalaisuus ja juutalainen henki esiintyy kaikissa mainitsemissamme kansainvälisissä liikkeissä peittämättömin kasvoin, objektiivisena, todellisena, realistisena, mihin näiden ilmiöiden turmiollisuus juuri kätkeytyy.

Viime vuoden joulukuun numerossa, jossa eri puolilta käsiteltiin "ikuista juutalaista", olemme osoittaneet, miten juutalaiset Saksassa valtaanpäästyään sekä suoraan että juutalaishenkisten ei-juutalaisten avulla mädättivät kaiken julkisen elämän. Ainoastaan verrattain vähäinen osa näistä rikollisista voitiin pidättää ja saattaa syytteeseen Hitlerin valtaantulon jälkeen, sillä aavistaessaan, ettei heillä ollut enää mitään mahdollisuuksia Saksassa sen jälkeen kun "demokratia" oli siellä vaihtunut kansallissosialismiksi, he pakenivat heti maasta pelastautuakseen omien likaisten edesottamustensa seurauksilta. Nyt tuntuisi siltä, että tämä terveellinen opetus olisi vaikuttanut heihin sillä tavalla, että he niiden kansojen keskuudessa, joiden maihin he ovat muuttaneet Saksasta, koettaisivat elää säädyllisesti. Mutta tällainen sääntö koskee ainoastaan normaaliihmisiä. Lehtemme viime numerossa olemme myös osoittaneet, etteivät juutalaiset ole tässä suhteessa mitään normaali-ihmisiä. *He yksinkertaisesti eivät tahdo elää säädyllisesti ei-juutalaisten kansojen keskuudessa!* Heidän uskontonsa ja ne rotuominaisuudet, jotka heissä ovat myötäsyntyisiä, velvoittavat heitä pettämään ja mädättämään muuta ihmiskuntaa, ja sen vuoksi he kaikkialla, minne he tulevatkin, jatkavat mädätystyötään.

Jotta lukijat saisivat yhtenäisen ja jatkuvan kuvan väitteittemme oikeutuksesta ja paikkansapitävyydesta, ja että he vahvistuisivat siinä vakaumuksessaan, ettei juutalaisia suinkaan pidä päästää täyskelpoisina kansalaisina mihinkään maahan, me tulemme jatkuvasti osoittamaan ja paljastamaan niinhyvin Saksasta paenneiden emigranttijuutalaisten kuin muidenkin juutalaisten tekemiä rikoksia eri maissa. Jo edellämainitussa Siniristin numerossa meillä oli tilaisuus osoitaa, miten juutalainen Barmat Saksasta paettuaan oli päässyt pesiytymään Belgiaan ja siellä jatkanut petoksiaan ja väärennyksiään, kunnes Belgiassakin saatiin hänestä kylliksi. Tähän voidaan vielä lisätä, että Barmat heti vangitsemisensa jälkeen kuoli äkkiä vankilassa. Mutta sitä paitsi on merkillistä, että myöskin Belgian kansallispankin johtaja Louis Frank muutamia päiviä sitä ennen oli äkkiä kuollut. Tarkempia tietoja näistä äkillisistä "kuolemantapauksista" puuttuu, mutta on otettava huomioon, että hyvin korkeissa asemissa olevia henkilöitä (huom. tässä yhteydessä myöskin van Zeelandin hallituksen kukistuminen!) pelastui näiden juutalaisten kuoleman ansiosta tulemasta paljastetuiksi Barmatin kanssarikollisiksi hänen miljoonakavaluksissaan.

JUUTALAINEN BERLINER JA PHÖNIX-SKANDAALI WIENISSÄ.

Samantapaisia huomiota-ansaitsevia tapauksia olivat juutalaisen Berlinerin petokset ja lahjustenkäytöt Wienissä hänen ollessaan itävaltalaisen vakuutusyhtiön Phönixin pääjohtajana. Myöskin hänen huijaustoimenpiteensä olivat hyvin laajakantoiset. Kun niiden jälille oli päästy, ne osoittautuivat niin julkeiksi ja niin karkeiksi, ettei tämäkään juutalainen nähnyt muuta keinoa välttyäkseen pitkäaikaisesta kuritushuonerangaistuksesta kuin tehdä itsemurhan. Juutalaisen Berlinerin petokset olivat jatkuneet useita vuosia, ja antamalla lahjoja ja lahjuksia yksityisille henkilöille sekä poliittisille puolueille hänen onnistui kauan välttyä paljastuksilta. Berliner oli Itävallan johtavien poliitikkojen läheinen ystävä, jonka kanssa he aina seurustelivat. Julkisten tutkimusten perusteella havaittiin Berlinerin pääjohtajakautenaan käyttäneen n. 3 milj. shillinkiä lahjuksiin. Sanomalehtien lahjomiseen, jotka muuten Itävallassa ovat melkein kauttaaltaan juutalaisten käsissä, hän oli käyttänyt 1,7 milj. shillinkiä; juutalaiselle kansallisrahastolle hän oli antanut 500.000 shillinkiä; kiinteistöjen ostoon juutalaisia emigrantteja varten Berliner oli "lahjoittanut" 480.000 shillinkiä; marxilaiset olivat saaneet häneltä 300.000 shillinkiä j.n.e.

Ne, jotka joutuivat tästä kärsimään, olivat, kuten tavallista, vähäväkiset vakuutuksenottajat. Jotta vakuutusyhtiö saataisiin jälleen vakavalle pohjalle, siinä täytyi tehdä muutoksia, joiden vuoksi vakuutusmaksut nostettiin 3:sta 5:een prosenttiin. 330.000 vakuutetun, joista 270.000:lla oli korkeintaan 1000 shillingin suuruinen vakuutus, täytyy nyt tämän juutalaisen petosten ja kavallusten vuoksi maksaa kymmenien vuosien aikana korotetut vakuutusmaksut. Niin käy, kun annetaan tärkeitä toimia juutalaisten käsiin. Tämä on otettava kaikissa maissa huomioon. Vasta yhdennellätoista hetkellä kansat alkavat herätä näkemään juutalaisvaaran. Ja tämä selittää täysin määrin ne toimenpiteet, joihin nykyisin on juutalaisten suhteen täytynyt ryhtyä Puolassa, Rumaniassa, Brasiliassa, Argentinassa, Unkarissa, Luxemburgissa, Turkissa, ja myöskin Espanjassa on ryhdyttävä, niin pian kuin Franco on siellä saanut lopullisen voiton. Tämä selittää myös ne valistusta tarkoittavat toimenpiteet, joihin kaukokatseiset henkilöt ovat useimmissa maissa ja myöskin kaikissa pohjoismaissa ryhtyneet herättäkseen kansoja näkemään sen vaaran, mikä liittyy siihen, että juutalaisten ja heidän johtamiensa liikkeiden annetaan saada vaikutusvaltaa näissä maissa.

MOSKOVAN JUUTALAISTUMINEN

Erehdytään varmasti, jos luullaan, että juutalaisten vaikutusvalta Neuvostoliitossa olisi pienempi kuin ennen sen perusteella, että joukko politikoivia juutalaisia on viime aikoina teloitettu niiden vainoamisten yhteydessä, joita siellä on toimeenpantu. Teloitukset ovat otaksuttavasti seurauksena henkilökohtaisesta valtataistelusta. "Antikominternin" julkaiseman tiedonantolehden "Nachrichten-Diest"in numerossa 24/37 valaistaan tätä asiantilaa seuraavilla tilastotiedoilla:

Ennen bolshevikivallankumousta oli joukko Venäjän kaupunkeja melkeinpä kokonaan vapaita juutalaisista. Mutta bolshevismin valtaantulon jälkeen on ghetton muurit revitty alas, ja kokonainen juutalaisvirta m.m. Ukrainasta ja Valkovenäjältä on vyörynyt yli koko valtakunnan. Varsinkin Moskova on ollut juutalaisiirtolaisuuden päämääränä.

Englantilainen sanomalehtimies sir John Forster Fraser, joka "Sun-

uskoa ruumiillisiin ja henkisiin patentti- ja humpuuki-lääkkeisiin, joista "rauhanaatekin" on yksi. Tätä ihmisten heikkoutta ovat kaikki petturit aina käyttäneet hyväkseen. He näet sanovat vain: *"usko* tähän, *niin* saat sen minkä toivot", silloin kuin rehellinen saarnaaja sanoo: *"tee työtä ja näe vaivaa,* äläkä pelkää, vaan usko, että onnistut, niin *onnistutkin"*. Siinä on lastenmurhanystävän ja *todellisen rauhanystävän* välinen ero.

Keskittykää, lastenmurhanystävät, työdylliseen, jokapäiväiseen työhönne, ja olkaa lörpöttelemättä ja tyrkyttämättä yleisölle epäkypsiä ja epäkäytännöllisiä korulauseitanne, niin teette todellakin jotakin myöskin yleisen rauhantilan edistämiseksi! Ja jos välttämättä yhä haluatte saarnata "antimilitarismia", niin *aloittakaa* sillä taholla, jossa paraikaa varustetaan maailman suurinta armeijaa! Lähtekää Neuvostolaan ja saarnatkaa *ensin* siellä. Uskokaa pois, että kunhan sieltä käsin näytetään selvää esimerkkiä, niin kyllä me täällä sitten reilusti seuraamme sitä! Ainahan hyvän lääkärin tulee alkaa kipeimmästä kohdasta. Näyttäkää siis, että te myöskin *uskallatte* jotakin *tehdä* rauhanaatteenne hyväksi! Silloin — *mutta vain silloin* — voidaan uskoa myöskin teidän rehellisyyteenne!

day Graphic"-lehden toimeksiannosta on matkustellut Neuvostoliitossa, kertoo, että kun hän viimeksi sitä ennen oli Venäjällä v. 1916, Moskovassa oli noin 5000 juutalaista. V. 1923 juutalaisten lukumäärä laskettiin siellä olevan n. 86.000 ja v. 1926 n. 131.000. Nyt Fraser kertoo juutalaisten lukumäärän nousevan siellä 230.000:een. Jos kysytään, mitä nämä juutalaiset puuhailevat, siihen saadaan täysin pätevä vastaus, jos luetaan, mitä juutalainen M. Suritz kirjoittaa siitä "matkavaikutelminaan" Warsovan juutalaislehdessä "Moment" toukok. 13 p:nä 1935. Hän kirjoittaa, että juutalaisten työläisten lukumäärä teollisuuden aloilla on sangen vähäinen. Moskovan muun juutalaisväestön Suritz jakaa "sivistyneistöön" ja "puolisivistyneistöön" ja sanoo, että sen sijaan kun viimeksimainittuun ryhmään kuuluvat työskentelevät konttoristeina ja vastaavanlaisina ammattilaisina liikealalla, niin edelliseen ryhmään kuuluvat toimivat virkamiehinä ja hallituksen toimihenkilöinä, sekä sitä paitsi harjoittavat vapaita ammatteja lääkäreinä, asianajajina j.n.e. Tämä juutalainen "sivistyneistö" on hallitsevana aineksena Moskovan julkisessa elämässä.

JUUTALAISEN BONNIERIN MAHTI RUOTSISSA.

Vuoden vaihteessa on Ruotsissa saatu nähdä hyvin vähän mieltäylentävä näytelmä, kun juutalainen kustannusliikkeenomistaja Bonnier on koettanut kuristaa Ruotsin kansallissosialistisen liikkeen pääänenkannattajan "Den Svenske Nationalsocialisten"in kieltämällä sen myynnin Ruotsin sanomalehtitoimiston myymälöissä, minkä toimiston yksinvaltias — koko Ruotsin kansan häpeäksi — mainittu juutalainen Bonnier on. Suuttumus tämän myyntikiellon johdosta tuli kuitenkin niin suureksi, ja kansallissosialistien onnistui asettaa niin painavia voimia liikkeelle, m.m. vastalauseita ympäri maata kaikissa niissä sanomalehdissä, jotka eivät vielä ole juutalaisten käsissä, että Bonnierin oli pakko peruuttaa pannajulistuksensa ja kieltonsa. On kuitenkin sangen merkillepantava seikka, että sama juutalainen Bonnier, joka sanomalehtitoimistonsa välityksellä myy omiaan ja kaiken muun maailman pornografisia tuotteita, kieltäessään "Den Svenske Nationalsocialisten"-lehden myynnin, ilmoitti syyksi, että tuo lehti oli "säädyllisyyttä loukkaava"! Tämän juutalaisen myötäsyntyinen farisealaisuus, niin julkeana kuin se tässä tapauksessa jälleen ilmeni, herätti niin suuren pilkkanaurun puuskan, että jopa suuret päivälehdetkin, kuten esim. Aftonbladet, yhtyivät siihen, ja tämä lehti pani vastalauseen noin suurta ja häikäilemätöntä teeskentelyä vastaan. Aftonbladet on muuten nykyisin Ruotsin suurin iltalehti sen jälkeen kun Nya Dagligt Allehanda siirtyi Wenner-Grenin ansiosta juutalaisen Samuel Untermeyerin käsiin menettäen entisen vahvan asemansa. — Tässä samassa yhteydessä on syytä muistuttaa siitä ilmoitusboikotista, jonka Hufvudstadsbladet pari vuotta sitten julisti "Siniristiä" ja "Nationen"-lehteä, sekä myöhemmin myöskin "För Frihet och Rätt"-lehteä vastaan. *Näihin toimenpiteisiin Hufvudstadsbladetin johto ilmoitti ryhtyneensä oltuaan sitä ennen puhelinkeskustelussa juutalaisen Bonnierin kanssa!*

Tilatkaa

ja levittäkää

SINIRISTIÄ!

ENGLANNIN KIRKKO JA BOLSHEVISMI.

Olemme monta kertaa, ja m.m. tämän lehden viime numerossa syyttäneet Englantia poliittisesta ja myöskin kirkollisesta teeskentelystä. Siihen on ollut kyllä syytä enemmän kuin tarpeeksi, ja Canterburyn arkkipiispa on antanut siitä jälleen lisänäytteen esiintyessään äskettäin pääpuhujana eräässä kommunistien järjestämässä joukkomielenosoituskokouksessa Japania vastaan. Hän vaati silloin jyrkin sanoin pakotteita Japania vastaan. Koska kuitenkin on yleisesti tunnettua, että Japanin hyökkäys Kiinaa vastaan on toimenpide Kiinan bolshevisoitumisen estämiseksi, ja kun tiedetään, että jonkin maan bolshevisoitumista aina seuraa uskonnon ja kirkkojen hävitys, papiston ja hengenmiesten murhaaminen ja jumalattomuusliikkeet, niin jonkun arkkipiispan tuontapainen asennoituminen on kristinuskon ja kirkon vastainen toimenpide, ja se ei voi olla lähtöisin muista kuin hyvin hämäräperäisistä syistä. Mutta siinä ei ole vielä kylliksi! Canterburyn tuomiorovasti tri Johnson kävi jokin aika sitten Neuvosto-Venäjällä ja antoi "Isvjestijalle" haastattelun. Siinä hän hyvin ylistelevin sanoin puhuu Neuvostoliitosta ja sanoo "kaikkine voimineen tulevansa työskentelemään Englannin ja Neuvostoliiton välisen ystävyyden lujittamiseksi"! On siinäkin meillä pappi! Siis: Englannin väitetään olevan syvästi uskonnollinen maa, ja tämän uskonnollisuuden johdossa pitäisi tietenkin olla kirkon. Miten silloin voi kirkonmies lausua ylistteleviä sanoja Neuvostoliitosta samassa hengenvedossa, kun tuossa maassa parast'aikaa tapahtuu mitä inhoittavimpia murhanäytelmiä, joiden uhrina yhä vieläkin on lukuisasti kirkonmiehiä. Voidaanko tällaista murhakomentoa ylistelevää hengenmiestä yleensäkään pitää edes täysjärkisenä! Hän raukka ei ehkä tiedä, että niiden 20 vuoden aikana, joina bolshevikit ovat olleet vallassa Neuvosto-Venäjällä, siellä on 120.000:sta kirkosta puolet poltettu tai muuten hävitetty, ja jälelläolevista on suuri osa muutettu uskonnonvastaisiksi museoiksi, tehtaiksi, kerhohuoneiksi, elokuvanäytämöiksi, varastosuojiksi ja jopa yleisiksi käymälöiksikin!

Moskovassa on 1624:stä entisestä ortodoksisesta kirkosta jälellä ainoastaan 26, jotka ovat käyttökunnossa. Niiden tietojen mukaan, jotka perustuvat bolshevikien omiin ilmoituksiin ja tilastoihin, Neuvostoliitossa oli vuoteen 1936 mennessä "likvitoitu" 42.800 kirkonmiestä, pappia ja munkkia, joista suurin osa oli murhattu, osa lähetetty Siperiaan tai muuanne pakkotyöhön, missä he ovat näänty neet ja tuhoutuneet. N. 200:sta evankeelisesta papista on Neuvostoliitossa jälellä ainoastaan 4. Samoin 810:stä roomalaiskatolisesta papista ja 8:sta piispasta on suurin osa tuhoutunut, vapautensa heistä on säilyttänyt ainoastaan 10. Ja neuvostovenäläisen bolshevismin Espanjassa raivotessa on siellä v:een 1937 mennessä murhattu 16.057 pappia ja 11 piispaa. Kenen asioilla liikkuu siis tämä Canterburyn murheellinen bolshevistinen pappisagitaattori? Miten tällainen ilmiö on selitettävä? Ehkäpä koko arvoituksen selitys on siinä, että Englantia kokonaan hallitsevat juutalaiset "loordit" ja heidän vapaamuurarikätyrinsä myöskin kirkonmiesten piirissä. Ja ketkä muuten tukevat jumalattomuusliikettä? Sen johtaja on juutalainen Gubelmann-Jaroslavski. Muista "arvovaltaisista" johtajista mainittakoon juutalaiset A. Lukatshevski, A. Bogad, M. Scheinmann, S. Eisenstein, M. Iskinski, A. Minkin, I. Inzertoff, S. Mitin, G. Bloch, J. Hanf, L. Dukatshevski, J. Kogan, B. Dirfmann, S. Wolfssohn, D. Silberberg, J. Grinberg j.n.e. On asianmukaista kysyä: Onko Englannin kirkko kristillinen kirkko, vai onko se kokonaan antautunut kristinuskon vastaisten voimien johdettavaksi?

RUMANIAN KIRKKO VASTUSTAA PÄÄTTÄVÄSTI BOLSHEVISMIA.

Aivan toisella tavalla kuin Englannissa suhtaudutaan Rumaniassa bolshevismiin sen jälkeen kun kansallinen suunta on saanut siellä vaikutusvaltaa valtion asioissa. Rumanian ortodoksinen kirkko on jo kauan aikaa käynyt kansallisen uudistusliikkeen eturivissä. Maan ortodoksisen kirkon päämies, patriarkka Miron Cristea, josta äskettäin tuli Rumanian hallituksen pääministeri, on täydellisesti käsittänyt juutalaisvaaran. Hän kirjoittaa siitä m.m.: "Juutalaiset ovat aiheuttaneet yhteiskunnallisen mädätyksen kulkutaudin kaikkialla, minne he ovat päässeet tunkeutumaan kansojen keskuuteen. Minä voisin itkeä ajatellessani, miten tämä loiskansa on kuiviinimenyt rumanialaiset aina luita ja ytimiä myöten. Puolustautua juutalaisia vastaan on kansallinen ja isänmaallinen velvollisuus. Meidän johdonmukaisena ja pyhänä velvollisuutenamme on nousta vastustamaan heidän valta-asemaansa tässä maassa." Näin puhuu todella kristillinen ja vastuuntuntoinen kirkon päämies. Nyt hänellä on valta myöskin käytännössä toteuttaa vakaumuksiaan ja mielipiteitään kansansa onneksi ja menestykseksi.

Kansainliitto ja vapaamuurarius.

Zürichissä ilmestyvä aikakauslehti "Die neue Politik" palauttaa tämän vuoden ensimmäisessä numerossaan muistiin vapaamuurariuden vaikutusvallan kansainliittoon. Se antaa seuraavat, luotettaviin lähteisiin perustuvat tiedot niistä vapaamuurareista, jotka kansainliittoa perustettaessa näyttelivät ratkaisevaa osaa.

Ylin neuvosto: Clemenceau, Lloyd George, Orlando ja Wilson.

Englantia edustivat seuraavat vapaamuurarit: Lloyd George, Bonar Law, pääsinetinvartija varakreivi Milner, siirtomaa-asiain valtiosihteeri A. J. Balfour, ministeri G. N. Barnes, sekä lisäksi Chamberlain, Churchill ja R. Isaacs-Reading.

Kanada: sir Robert L. Borden, pääministeri.

Australia: pääministeri ja oikeusministeri W. M. Hughes.

Etelä-Afrikka: kenraali L. Botha ja puolustusministeri C. Ch. Smuts.

Intia: valtiosihteeri E. S. Montagu.

Pohjois-Amerikan Yhdysvallat: presidentti W. Wilson, valtiosihteeri Rob. Lansing ja eversti M. House.

Ranska: pääministeri Clemenceau, ulkoasiainministeri Pichon, rahaministeri I. L. Klotz, ylisotakomissari A. Tardieu, ministeri Jules Cambon ja L. Bourgeois.

Italia: pääministeri V. E. Orlando, ulkoasiainministeri S. Sonnino, senaattori G. F. Salvagon, ministeri A. Salandra, ministeri S. Barzzilai, ministeri Tittoni sekä Ferrari, Marconi ja Crespi.

Belgia: ulkoasiainministeri Huysmans, pääministeri van den Houvel ja oikeusministeri van der Velde.

Kreikka: pääministeri E. Venizelos ja ulkoasiainministeri N. Politis.

Romania: pääministeri J. J. C. Bratianu ja kenraali C. Coanda.

Portugali: pääministeri A. Costa ja ministeri A. Trumbitsch.

Tshekkoslovakia: presidentti K. Kramarsch ja ministeri Ed. Benes.

Kuten edelläolevasta näkyy, se oli siis hyvin huomattava vapaamuurarineuvoskunta, joka pani kokoon ja hyväksyi kansainliiton pykälät. Mutta tässä tapauksessa he tuskin sovelluttivat tunnettua vapaamuurarillista tunnuslausetta: "vapaus, tasavertaisuus, veljeys".

SINIRISTI

*

T. T. Karanko

*

Kustannus-Oy. Vasara

Helsinki. P. Roobertink. 10.

Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik.	30:—
1/2 „	18:—
1/4 „	10:—
Irtonum.	1:50

Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.